

Arrest

nr. 107 481 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X (*alias*: TUVAAANJAV Erdenebat)
X (*alias*: ZAGDSUREN Zulzaya)
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard worden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 oktober 2002 dienen beide verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 29 oktober 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekers. De verzoekers stellen een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Op 31 maart 2004 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van verblijf. De verzoekers stellen tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad van State, beroep dat bij arrest nrs. 177.045 en 177.044 van 23 november 2007 wordt verworpen.

1.3 Op 30 december 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 november 2011 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.4 Op 25 januari 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt.

1.5 Op 29 december 2011 en 16 mei 2012 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6 Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de beide aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard worden. Deze beslissing wordt op 8 maart 2013 aan de verzoekers ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekers werd betekend op 8 maart 2013 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijding naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2011 en 16.05.2012 werd ingediend door;

J.E.

Geboren te Ulaanbaatar op x.x.1972

S.V.

Geboren te Ulaanbaatar op x.x.1980

+ 2 minderjarige kinderen

N.Z. (°x.x.2000 te Ulaanbaatar)

S.B. (°x.x..2004 te Luik)

Nationaliteit Mongolië (Volksrepubliek)

Adres; (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen ivm integratie - met name dat betrokkenen sinds oktober 2002 in België verblijven, dat zij Franse taallessen gevolgd hebben, dat zij werkbereid zouden zijn en zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij geen financiële steunverlening zouden genoten hebben, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorleggen - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving,

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van verzoekers in België naar school gaan, dat hun jongste kind hier geboren is en nooit ergens anders gewoond heeft, dat de kinderen het onderwijs in België verder zou moeten kunnen zetten, dat een tijdelijke terugkeer een leerachterstand zou veroorzaken en zou leiden tot het verliezen van een schooljaar, dat de kinderen enkel de Belgische cultuur zouden kennen, dat hun eerste taal Frans is en dat zij vervreemd zijn van de Mongoolse cultuur.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen maakten immers zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 29.10.2002, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin zij en hun kinderen zich bevinden. Bijgevolg kan dit geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou bemoeilijken. Op het moment van het afsluiten van de asielpprocedure was het oudste kind ongeveer vier jaar oud en was hun tweede kind nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan nogmaals opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het argument dat verzoekers onredelijk lang op het Belgisch grondgebied verblijven en dat een gedwongen terugkeer zou betekenen en een onderbreking van hun integratie, kan evenmin weerhouden worden als «en buitengewone omstandigheid. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 16.10.2002, werd afgesloten op 02.04.2004 voor verzoeker en op 06.04.2004 wordt verzoekster met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 06.04.2004 en 08.04.2004. Betrokkenen «verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 29.10.2002, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89960 van 02.10.2000),

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkenen meent dat de aanvraag van betrokkene op gelijke wet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en Unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet • zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art 9bis van de wet van 15december 1980.

Verder wordt ook verwezen naar de actuele toestand in de regio van herkomst, hetgeen volgens de advocaat van verzoekers geen verdere uitleg behoeft. Dit argument kan echter geen buitengewone omstandigheid vormen aangezien deze bewering niet gestaafd wordt met de nodige persoonlijke bewijzen en niet verduidelijkt wordt op welke manier dit een tijdelijke terugkeer van verzoekers zou verhinderen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder naar gelijkaardige beslissingen, Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook de loutere vermelding van art. 10,1 van het BUPO en art. 22 en art. 22bis van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen niet verduidelijken op welke wijze deze

artikels zouden geschonden worden. Het is immers geen sprake van inmenging in de familiale sfeer aangezien zoals hierboven reeds gesteld, de verplichting om terug te keren geldt voor het hele gezin. Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat art. 10.1 BUPO stelt dat alle personen die beroofd werden van hun vrijheid met respect zullen behandeld worden en dat betrokkenen niet van hun vrijheid zijn beroofd. Betrokkenen tonen bijgevolg niet aan in welke mate dit artikel zou geschonden worden of op welke wijze dit artikel betrekking heeft op hun persoonlijke situatie.

Tenslotte halen verzoekers aan dat zij vervreemd zijn van hun land van herkomst en dat zij er geen verblijfplaats meer hebben. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage, in België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

"Schending van het aangevoerde middel doordat als voorwaarde wordt aangevoerd dat de buitengewone omstandigheden niet te wijten mogen zijn aan verzoeker zelf.

In de aanvraag van 16 mei 2012 wordt ondermeer als buitengewone omstandigheid aangehaald:

"Ook de integratie van het minderjarig kind zou bij een (tijdelijke) terugkeer onderbroken worden, hetgeen bijzonder tegenaangewezen voorkomt. Het kind heeft nooit elders gewoond dan in België, zodat het zinvol kon zijn hem verder in deze vertrouwde omgeving te laten opgroeien.

Het jongste kind is geboren in 2004 te LUIK. Verzoekers hebben steeds getracht hun kinderen op te voeden in de streektaal. De kinderen hebben in elk geval enkel de Belgische cultuur en manier van leven leren kennen. Weliswaar hebben de kinderen een notie van het Mongools via de ouders, de eerste taal is zonder twijfel het Frans. Deze vervreemding van de Mongoolse cultuur is nog versterkt sinds de kinderen school lopen in België.

Een onderbreking in de opvoeding en integratie van de minderjarige kinderen zou negatieve implicaties hebben die onredelijk en onverantwoord zijn, wanneer dit verzoek tevens zou kunnen worden ingediend in het Rijk, waar het kind reeds verblijft met zijn ouders".

In de bestreden beslissing wordt geweigerd om rekening te houden met de integratie van de kinderen in het Rijk, zeggende:

"(...) Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen maakten immers zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 29.10.2002, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin zij en hun kinderen zich bevinden. Bijgevolg kan dit geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou bemoeilijken. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure was het oudste kind ongeveer vier jaar oud en was hun tweede kind nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld worden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan nogmaals opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf".

Verwerende partij verwerpt de lange periode van verblijf in het Rijk en de integratie van de kinderen als buitengewone omstandigheid, op grond van de loutere bewering dat de ouders zelf schuld heeft aan zijn illegaal verblijf.

Artikel 9bis Vw bepaalt :

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Deze omstandigheden kunnen zowel in België liggen als buiten het Rijk (Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, B.S. 4 juni 2007, p. 7).

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (R.v.St., 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003 N° 4). —

Bovendien is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden (R.v.St., 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001 N° 115).

Door in huidige beslissing te eisen dat de buitengewone omstandigheid niet te wijten mag zijn aan het gedrag van verzoeker zelf, wordt aldus een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis Vw.

Huidig middel is dan ook gegrond."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt *in casu* duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekers niet voldoen aan de voorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name dat de elementen met betrekking tot verzoekers integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dat uit de integratie en het schoollopen van verzoekers kinderen geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie, dat betrokkenen gebruik kunnen maken van het vrijwillige terugkeerprogramma en dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, noch tonen zij aan dat de opgegeven motieven niet afdoende zouden zijn. In tegendeel blijkt uit het betoog ter ondersteuning van het middel dat de verzoekers inhoudelijke kritiek leveren op bepaalde feitelijke motieven van de bestreden beslissing, zodat zij zich in wezen beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is niet aangetoond.

3.3 *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5 *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekers citeren de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen maakten immers zelf de keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 29.10.2002, waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin zij en hun kinderen zich bevinden. Bijgevolg kan dit geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou bemoeilijken. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure was het oudste kind ongeveer vier jaar oud en was hun tweede kind nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan nogmaals opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* Zij betogen dat de verweerder een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet waar hij motiveert dat het langdurig verblijf en de integratie van de kinderen niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze het resultaat zijn van de eigen houding van de verzoekers. De verzoekers stellen dat nergens bepaald is dat buitengewone omstandigheden overmacht zouden moeten uitmaken of onvoorzienbaar dienen te zijn en verwijzen hiertoe naar de omzendbrief van 4 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 december 2006, alsook naar de arresten nr. 99.424 en 108.561 van de Raad van State.

De Raad stelt vast dat de verzoekers de concrete motieven van de bestreden beslissing en het geheel van de vermelde motieven uit het oog verliezen. De verzoekers kunnen met name niet worden gevolgd waar zij de mening zijn toegedaan dat de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing worden gehanteerd ter beantwoording van de door hen als buitengewone omstandigheid ingeroepen integratie van de kinderen in België. De verzoekers citeren immers slechts op zeer partiële wijze. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en met name de zin die onmiddellijk voorafgaat aan het hoger geciteerde, leert dat de geciteerde vaststellingen duidelijk slaan op de aangevoerde scholing - en dus niet de hiervan te onderscheiden meer algemene integratie - van de kinderen in België. Met name licht de verweerder zijn oordeel als volgt toe: *“Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf (...)”* (eigen onderlijning). In verband met de elementen van integratie motiveert de verweerder hogerop in de bestreden beslissing dat de elementen aangaande de integratie van de betrokkenen (dit zijn de verzoekers en hun minderjarige kinderen) behoren tot gegrondheid, dat zij in deze fase niet worden behandeld en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze motieven worden niet door de verzoekers betwist en zijn voldoende om de bestreden beslissing wat de elementen van integratie betreft te schragen.

De verzoekers gaan dan ook uit van een verkeerde of alleszins onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar zij stellen dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met de integratie van de kinderen in België omwille van het loutere feit dat de ouders zelf schuld hebben aan het illegale verblijf.

Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verzoekers zich te dezen richten tot een overtollig motief. Er blijkt immers dat met betrekking tot de scholing van de kinderen in België twee onderscheiden motieven zijn gegeven waarom dit element geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Met name wordt in eerste instantie geoordeeld: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Ook deze motieven worden door de verzoekers geenszins betwist. Deze motieven volstaan op zich reeds om de scholing van de kinderen in België niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. De motieven aangaande het illegaal verblijf worden in de bestreden beslissing “bijkomend” en ten overvloede gegeven. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarin het betrokken motief voorkomt zodat er geen noodzaak toe bestaat hier verder op in te gaan.

3.6 Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE